

A PANNONHALMI FŐAPÁTSÁGI KÖNYVTÁR LEGÚJABB
GYŰJTEMÉNYRÉSZE:

AZ R. VÁRKONYI ÁGNES KÖNYVTÁR

A Pannonhalmi Főapátsági Könyvtárnak ajándékozta R. Várkonyi Ágnes történész professzorasszony a pannonhalmi bencésekhez fűződő jó kapcsolata, barátsága okán többezer kötetes szakkönyvtárát.

A gyűjtemény 2016-ban került Pannonhalmára.

2017-ben a Pannonhalmi Főapátsági Gyűjtemények (könyvtár, levéltár, múzeum) két szobában, reprezentatív és méltó helyet alakítottak ki a könyvek számára.

2018. március 5-én R. Várkonyi Ágnes professzorasszony lányai, Ruttkay Zsófia és családja és Ruttkay Eszter jelenlétében bensőséges ünnepség keretében dr. Várszegi Asztrik főapát úr avatta fel az R. Várkonyi Ágnes Könyvtár, mely a jövőben kézikönyvtárként, kutatószobaként működik. Ezenkívül helyet adhat

rendhagyó óráknak, megbeszéléseknek, így a pannonhalmi gyűjtemények (könyvtár, levéltár, múzeum) és a kiállításokat, koncerteket és egyéb kulturális programokat szervező Kulturális Igazgatóság alkotta Kulturális Koordináció (KUKO) rendszeres egyeztetéseinek.

A gyűjteményben természetesen megtaláljuk R. Várkonyi Ágnes professzorasszony minden művét.

A zömében történettudományi, de egyéb társadalomtudományi, pl. néprajzi, kultúrtörténeti tematikájú és szépirodalmi köteteket tartalmazó könyvtárát 2018 nyarán tervezzük feldolgozni a Pannonhalmi Főapátsági Könyvtár elektronikus katalógusába.

Ásványi Ilona

Pannonhalmi Főapátsági Könyvtár

R. Várkonyi Ágnes Széchenyi-díjas magyar történész, művelődéstörténész, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja. Kutatási területe a Rákóczi-szabadságharc, a Zrínyi-mozgalom, a Habsburg-berendezkedés, a történetírás története, az ikonológia és a történeti ökológia volt. 1947-ben kezdte meg egyetemi tanulmányait a Pázmány Péter Tudományegyetem (1950-től Eötvös Loránd Tudományegyetem) Bölcsészettudományi Karának magyar–történelem–levéltár szakán, ahol 1951-ben szerzett bölcsész diplomát. Mestereinek Kumorovitz L. Bernátot, Hajnal Istvánt és Léderer Emmát tekintette. Diplomájának megszerzése után a Magyar Tudományos Akadémia Történettudományi Intézetének munkatársa, később középkori, majd a kora újkori osztályának vezetőjévé nevezték ki. Az intézetet 1983-ban hagyta el, amikor az ELTE Bölcsészettudományi Karának középkori és kora újkori magyar történet tanszékének tanszékvezető egyetemi tanárává nevezték ki. 1999-ben professor emeritusi címet adományoztak számára. 1960-ban védte meg történettudományok kandidátusi, 1971-ben akadémiai doktori értekezését. 2001 és 2004 között az MTA közgyűlési képviselője volt. Az MTA Történettudományi Bizottságának, illetve az Athenaeum Bizottságának lett tagja, előbbinek később elnöke is. 2007-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező, 2013-ban rendes tagjává választotta. 1995-ig a Tudományos Minősítő Bizottság tagja, 1996-ig pedig a Gróf Mikó Imre Alapítvány elnöke volt. A brit Királyi Történeti Társaság (Royal Historical Society) is felvette levelező tagjai sorába. A Professzorok Batthyány Körének tagja. A Koraújkori Társaság elnökévé választották. A Századok című szakfolyóirat szerkesztőbizottságának tagja is lett. Díjai, elismerései: Akadémiai Díj (1965, 1987), Comenius-emlékérem (1992), Madách Imre-díj (1996), Szent-Györgyi Albert-díj (1998), Nógrád megye díszpolgára (1998), Az év ismeretterjesztő tudósa (1999), Széchenyi-díj (2000), A Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje (2003), Salgótarján díszpolgára (2004).

(forrás: <https://goo.gl/RiVsFs>)